

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 10Co/44/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8416207317
Dátum vydania rozhodnutia: 17. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Marek Kohút
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2019:8416207317.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Mareka Kohúta a členov senátu JUDr. Jozefa Angeloviča a JUDr. Viery Zolákovej, v sporovej veci žalobcu: EOS KSI Slovensko, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 35 724 803, zastúpeného: TOMÁŠ KUŠNÍR, s.r.o., so sídlom Pajštúnska 5, 851 02 Bratislava, IČO: 36 613 843, proti žalovaným: 1/ O. V., K.. X.X.XXXX, O. F. XX/XX, XXX XX Q. W., 2/ Q. V., K.. XX.X.XXXX, O. F. XX/XX, XXX XX Q. W., zastúpená: JAKUBIS & PARTNERS s. r. o., so sídlom Zámocká 36, 811 01 Bratislava - mestská časť Staré Mesto, IČO: 50 990 365, o zaplatenie 4.697,20 eur s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Kežmarok, č.k. 9Csp/170/2016-142 z 12.12.2018, takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok súdu prvej inštancie.

Žalovaný v 1/ rade a žalovaná v 2/ rade m a j ú proti žalobcovi nárok na náhradu trov odvolacieho konania, každý v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovaným 1/ a 2/ priznal nárok na náhradu trov konania proti žalobcovi, každému v rozsahu 100 %.

2. Vychádzal zo zistenia, že v prejednávanej veci mal nárok žalobcu svoj základ v spotrebiteľskej zmluve. Jednalo sa o spotrebiteľský úver, ktorý sa mal vrátiť v splátkach po 82,32 eur mesačne. Jednotlivé splátky majú samostatný režim premlčania podľa ich splatnosti (§ 103 OZ). Ak teda v prospech žalovaných bol poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 4.979,09 eur, ktorý sa mal splácať v mesačných splátkach po 82,32 eur splatných vždy k 20. dňu v mesiaci počnúc prvou splátkou splatnou dňa 20.9.2008, potom vo vzťahu k premlčaniu to znamená, že žalovaní mali do dňa 27.12.2013 zaplatiť 64 splátok po 82,32 eur, teda sumu spolu 5.268,48 eur (bez spracovateľského poplatku vo výške 3.699,- Sk). Žalovaní uhradili v tomto období na splátkach (bez spracovateľského poplatku) sumu spolu len 4.942,84 eur, a teda rozdiel vo výške 325,64 eur je suma, právo na zaplatenie ktorej je premlčané. V tomto smere je vo vzťahu k splátkam, ktorých splatnosť nastala podľa zmluvy v období od 20.9.2008 do 20.12.2013 a ktoré tvoria súčasť žalobou uplatneného nároku bezpredmetné tvrdenie žalobcu, že k zosplateniu dlhu došlo dňa 30. 9. 2015, keďže prípadné zosplatenie dlhu nemohlo mať spätný vplyv na plynutie premlčacej doby týchto skorších splátok. Vzhľadom na to žalovanou v 2. rade vznesená námietka premlčania bola dôvodná. Uvedenú sumu tak pre premlčanie žalobcovi proti nej nemožno priznať, preto žalobu v časti zaplatenia sumy 325,64 eur súd zamietol. Zamietnutie žaloby v danej časti bolo namieste bez ohľadu a nezávisle od vyriešenia druhej spornej otázky, t.j. otázky aktívnej vecnej legitímácie žalobcu, nakoľko pre premlčanie práva v tejto časti a vznesenú námietku premlčania by daný nárok priznaný byť nemohol, ani keby žalobca bol v spore aktívne vecne legitimovaný. Druhou zásadnou otázkou pre rozhodnutie, bola otázka aktívnej vecnej legitímácie žalobcu. Podľa súdu nebola v spore

preukázaná aktívna vecná legitímácia žalobcu, teda platné postúpenie pohľadávky voči žalovaným, preto súdu neostávalo iné, než žalobu žalobcu zamietnuť v celom rozsahu, teda aj v jej nepremiľčanej časti. Zákonná úprava postúpenia pohľadávky bankou alebo pobočkou zahraničnej banky je obsiahnutá v zákone č. 483/2001 Z. z. o bankách. Zákonné predpoklady pre platné postúpenie pohľadávky banky, ktoré museli byť splnené v čase postúpenia pohľadávky upravoval v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok medzi W. W., U..W.. a žalobcom, teda ku dňu 23.10.2015 § 92 ods. 8 zákona o bankách. Pre platné postúpenie pohľadávky banky museli byť kumulatívne splnené všetky podmienky upravené v § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom predovšetkým a najmä pohľadávka, alebo jej časť mohla byť postúpená bankou len vtedy, ak bola splatná a to až po predchádzajúcej písomnej výzve banky, a ak klient napriek nej nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní bol v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku. Postúpenie bankovej pohľadávky, ktoré je v rozpore so zákonnými pravidlami podľa § 92 ods. 8 zákona o bankách je právnym úkonom odporujúcim zákonu, a tým absolútne neplatným právnym úkonom podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Na výzvu zo dňa 9.9.2015 nemožno prihliadať ako na dôkaz splnenia povinnosti v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, nakoľko žalobca neoznačil ani nepredložil žiaden dôkaz o jej skutočnom doručení, či aspoň odoslaní žalovaným, pričom vo vzťahu k uneseniu dôkazného bremena o splnení povinnosti doručenia písomnej výzvy v zmysle zákona o bankách je irelevantné tvrdenie žalobcu, že žiaden zákon neukladá doručovať výzvu konkrétnym spôsobom. Ani keby bolo preukázané doručenie výziev zo dňa 9.9.2015 žalovaným, na závere o nedostatku aktívnej vecnej legitímácie žalobcu by to nič nezmenilo, nakoľko výzvy zo dňa 9.9.2015 a zo dňa 30.9.2015 nepreukazujú splnenie zákonných podmienok pre platné postúpenie pohľadávky z dôvodu nezachovania zákonnej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením pohľadávky. Od najskoršej tvrdenej výzvy zo dňa 9.9.2015 do dňa postúpenia pohľadávky (23.10.2015) neprešlo 90 dní, preto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné. V súvislosti s podmienkou zachovania uvedenej 90 dňovej lehoty medzi výzvou a postúpením súd do pozornosti žalobcu dal rozsudok Krajského súdu v Trnave sp. zn. 11Co/107/2017, bod 18 jeho odôvodnenia, ktorý žalobcovi musí byť dobre známy, nakoľko v spore bol žalobcom. Žalobca tvrdil a predložil len písomné výzvy zo dňa 9.9.2015 a zo dňa 30.9.2015, od ktorých do dňa 23.10.2015, kedy malo dôjsť k postúpeniu pohľadávky neuplynula lehota 90 dní, preto toto postúpenie pohľadávky odporuje zákonu a je neplatné.

3. O trovách konania súd rozhodol podľa § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1 a 2 CSP.

4. Proti rozsudku v zákonnej lehote podal odvolanie žalobca a navrhol, aby odvolací súd rozsudok zmenil a žalobe vyhovel, alebo aby ho zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

5. Odvolanie podal z dôvodov, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam (§ 365 ods. 1 písm. f/ CSP) a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 písm. h/ CSP).

6. Namietal, že postupca vyhlásil mimoriadnu splatnosť úveru v súlade s § 53 ods. 9 OZ a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil a dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, že v danom prípade neboli dodržané podmienky uvedené v § 53 ods. 9 OZ v spojení s § 565 OZ. Žalobca sa nestotožnil ani so súdnym výkladom § 92 ods. 8 ZoB, v zmysle ktorého podľa názoru súdu môže byť v súlade s týmto ustanovením predmetom postúpenia pohľadávky zo strany banky na inú osobu len pohľadávka, ktorá je už splatnou. Súd vec nesprávne právne posúdil, ak posúdil, že pohľadávka zodpovedajúca peňažnému záväzku predstavuje len splatné pohľadávky banky a len tieto tvoria pohľadávku zodpovedajúcu nesplácanému dlhu žalovaného zo zmluvy o úvere. Peňažný záväzok (dlh) žalovaných vznikol už splnením záväzku postupcu, t. j. peňažný záväzok žalovaných vznikol už poskytnutím dohodnutej sumy peňažných prostriedkov v prospech žalovaných. Dohoda zmluvných strán o vrátení poskytnutých peňažných prostriedkov s úrokmi v pravidelných mesačných splátkach nemá žiadny vplyv na výšku alebo existenciu záväzku dlžníka, týka sa výlučne spôsobu zaplatenia jeho záväzku a závisí výlučne od vôle veriteľa. Ani zo znenia § 92 ods. 8 ZoB nevyplýva, že predmetom postúpenia môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už splatná. V konaní bolo nesporne preukázané, že pred postúpením pohľadávky postupca dodržal všetky podmienky, ktoré mu ukladalo ust. § 92 ods. 8 ZoB. Žalovaní boli v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní a zároveň boli postupcom opakovane vyzvaní na úhradu omeškaných splátok, a to okrem iných výziev aj výzvou zo dňa 9.9.2015 a výzvou zo dňa 30.9.2015 označenou ako „oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti“. Žalovaní boli v nepretržitom omeškaní so splnením čo i len časti svojho peňažného záväzku voči

postupcovi v okamihu, kedy prestali svoj záväzok splácať spôsobom, akým si to s postupcom dojednali v zmluve o úvere. Postupca ich na splnenie záväzku opakovane vyzval a preto možno uzavrieť, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, nakoľko v konaní bolo predloženými listinnými dôkazmi preukázané, že žalovaní boli v čase postúpenia pohľadávky napriek písomnej výzve postupcu v omeškaní so splnením čo len časti svojho peňažného záväzku voči postupcovi nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní, a teda bolo preukázané, že zo strany postupcu nedošlo k porušeniu § 92 ods. 8 ZoB a porušeniu bankového tajomstva.

7. K odvolaniu žalobcu sa vyjadrila žalovaná 2/ a navrhla napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť a zaviazat' žalobcu nahradiť jej trovy odvolacieho konania.

8. K vyhláseniu mimoriadnej splatnosti úveru žalovaná 2/ uviedla, že žalobca nepreukázal, že žalovaná bola pred postúpením pohľadávky vyzvaný na úhradu záväzku, a preto nepreukázal svoju aktívnu legitímáciu v tomto konaní. Dôsledkom nesplnenia povinnosti žalobcu je neplatnosť vyhlásenia mimoriadnej splatnosti úveru. Teda nedošlo k platnému a účinnému zosplateniu úveru a právny predchodca žalobcu postúpil živý bankový úver.

9. K postúpeniu nesplatennej časti peňažného záväzku žalovaná 2/ uviedla, že žalobca si neprávne vykladá ust. § 92 ods. 8 ZoB. Ak by žalobca dodržal podmienky postúpenia pohľadávky (teda, že by preukázal doručenie výzvy banky žalovaným, po tomto doručení by banka vyčkala 90 dní a až následne by postúpila bankovú pohľadávku), banka nemôže postúpiť pohľadávku, ktorá nie je splatná. Banka môže postúpiť iba pohľadávku zodpovedajúcu tomuto peňažnému záväzku. Banka môže postúpiť iba nesplácanú časť peňažného záväzku, a celý záväzok až po jeho predchádzajúcom zosplatení. V prípade bankových úverov ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách poskytuje dlžníkom zákonnú ochranu pred zhoršením ich situácie v záväzkovom právnom vzťahu z bankového úveru. Pokiaľ nebola vyhlásená mimoriadna splatnosť úveru, resp. pokiaľ zmluvný vzťah medzi účastníkmi nezanikol výpoveďou Zmluvy o úvere, resp. odstúpením od nej, nie je možné urobiť záver o tom, že by úver spolu s úrokmi bol splatný. Splatnými sa do tejto doby mohli stať len jednotlivé splátky úveru so zaplatením ktorých bol žalovaný v omeškaní. Z § 92 ods. 8 Zákona o bankách vyplýva, že banka môže postúpiť inému subjektu iba tú časť pohľadávky, ktorá zodpovedá nesplácanému dlhu.

10. K splneniu podmienok v zmysle ust. § 92 ods. 8 ZoB žalovaná 2/ uviedla, že žalobca nepreukázal splnenie podmienok postúpenia pohľadávky v zmysle § 92 ods. 8 zákona č. 483/2001 Z. z. o bankách. Právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle zákonnej úpravy platného postúpenia pohľadávky, nakoľko žalovaným riadne nedoručil Výzvu. Oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nie je možné považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 ZoB. ZoB predkladá striktné podmienky, ktoré je potrebné nevyhnutne splniť a teda zaslание písomnej výzvy banky dlžníkovi, ktorý je v omeškaní a dlžníkovo následné nepretržité omeškanie dlhšie ako 90 dní. 90 dňové omeškanie dlžníka je nevyhnutné rátať odo dňa, ktorým došlo preukázateľne k doručeniu písomnej výzvy dlžníkovi. Až po preukázateľnom odoslaní resp. doručení výzvy banky a až po uplynutí 90 dní od tohto doručenia môže banka postúpiť svoju pohľadávku na tretí subjekt. Právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle zákonnej úpravy platného postúpenia pohľadávky, nakoľko nedodržel zákonom stanovenú 90-dňovú lehotu. Lehota 90 dní má ochrannú funkciu klienta banky, aby mohol po tom, čo je na plnenie bankou vyzvaný, splniť svoj splatný záväzok.

11. V následných vyjadreniach sporové strany zotrvali na svojich predchádzajúcich stanoviskách.

12. V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), vec preskúmal v rozsahu určenom § 379, § 380 a §381 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP a contrario s použitím § 219 ods. 3 CSP a rozsudok súdu prvej inštancie podľa § 387 ods. 1, 2 CSP ako vecne správny potvrdil.

13. Podľa § 387 ods. 1 CSP, odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

14. Podľa § 387 ods. 2 CSP, ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

15. Po oboznámení sa s obsahom spisu a s odvolaním napadnutým rozhodnutím odvolací súd konštatuje, že rozsudok súdu prvej inštancie je vecne správny, prvoinštančný súd predmetnú vec skutkovo aj právne správne posúdil. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej. Súd prvej inštancie neporušil právo strán na spravodlivý proces, pretože v hodnotení skutkových zistení neabsentuje žiadna relevantná skutočnosť alebo okolnosť. Naopak prvoinštančný súd ich náležitým spôsobom posúdil súhrne v celom rozsahu a aj ich náležite vyhodnotil (rešpektujúc zásady formálnej logiky). Odvolací súd konštatuje, že prvoinštančný súd, správne vyhodnotil vykonané dôkazy, a to nielen jednotlivo, ale aj v ich vzájomnej súvislosti podľa § 191 CSP.

16. Pretože odvolací súd preberá súdom prvej inštancie zistený skutkový stav pokiaľ ide o zistené skutočnosti právne rozhodné pre posúdenie žalobcom uplatneného nároku, a pretože v celom rozsahu zdieľa i jeho právny záver vo veci, pričom sa stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, s poukazom na § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd konštatuje správnosť jeho dôvodov a odkazuje na správne a presvedčivé odôvodnenie písomného vyhotovenia preskúmaného rozsudku. Odvolací súd nenachádza dôvod, pre ktorý by sa mal od skutkových alebo právnych záverov súdu prvej inštancie odchýliť a nemôže preto dať za pravdu žalobcovi.

17. Odvolací súd konštatuje, že žalobca v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, okolnosti alebo argumenty, ktoré by neboli predmetom skúmania prvoinštančného súdu a s ktorými by sa prvoinštančný súd náležite nevyporiadal.

18. Predmetný spor vznikol zo zmluvy uzavretej medzi obchodníkom pri výkone jeho obchodnej činnosti a spotrebiteľom jeho služby, ide o spotrebiteľskú zmluvu a sporný vzťah bolo potrebné posúdiť podľa ustanovení § 52 a nasl. Občianskeho zákonníka upravujúcich problematiku spotrebiteľských zmlúv v spojení s § 23a zákona č. 634/1992 Zb.

19. Súdna prax považuje spotrebiteľské zmluvy vzhľadom na vzťah medzi podnikateľom a nepodnikateľom a so zreteľom na nepodnikateľský účel zmluvy, za typické občianskoprávne vzťahy. Úver je síce absolútnym obchodom a na úver dopadá tretia časť Obchodného zákonníka bez ohľadu na povahu účastníkov úverovej zmluvy, avšak predmetná vec sa týka spotrebiteľskej zmluvy, ktorá je regulovaná osobitnou právnou úpravou (zák. č. 634/1992 Z. z. a ustanoveniami Občianskeho zákonníka). Ide o vzťah medzi obchodníkom a spotrebiteľom, ktorý prijíma úver na spotrebu, teda o typický občianskoprávny vzťah. Úverovanie spotrebiteľov patrí medzi najčastejšie občianskoprávne vzťahy a v prípade duplicitnej právnej úpravy rovnakých inštitútov súkromného práva je dôvodné aplikovať právnú úpravu o občianskych právach a nepodnikateľské právo (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Mcdo/20/2009). Uvedené akceptoval aj Ústavný súd SR vo svojom uznesení zo dňa 19.6.2013 č. k. 1ÚS 402/2013.

20. Súd prvej inštancie preto správne uzavrel, že vzhľadom na skutočnosť, že uplatnený nárok je plnením zo spotrebiteľskej zmluvy, premlčuje sa nárok na peňažné plnenie z uvedeného zmluvného vzťahu v trojročnej premlčacej dobe v zmysle ust. § 101 Občianskeho zákonníka, ktoré je pre spotrebiteľa výhodnejšie. V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje aj na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 3Mcdo/14/2014 zo dňa 21.4.2014, z ktorého vyplýva, že ustanovenie § 52 ods. 2 tretej vety Občianskeho zákonníka, podľa ktorého na všetky právne vzťahy, ktorých účastníkom je spotrebiteľ, sa vždy prednostne použijú ustanovenia Občianskeho zákonníka, aj keby inak sa mali použiť normy obchodného práva, sa vzťahuje aj na právne vzťahy založené pred jeho účinnosťou. V uvedenom rozhodnutí Najvyšší súd zamietol mimoriadne dovolanie Generálneho prokurátora, ktorý namietal postup prvostupňového a odvolacieho súdu, ktoré obe zhodne v spore zo zmluvy o spotrebiteľskom úvere aplikovali ustanovenie § 5b zák. č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 1.5.2014 a na premlčanie aplikovali § 101 Občianskeho zákonníka.

21. Z úverovej zmluvy zo dňa 4.9.2008 nepochybne vyplýva, že plnenie, ktoré mali žalovaní poskytnúť žalobcovi bolo dohodnuté v mesačných splátkach. Pri plnení dohodnutom v splátkach plynie 3 ročná premlčacia doba v zmysle Občianskeho zákonníka u každej splátky samostatne. V prípade zosplatnenia dlhu plynie premlčacia doba pri splátkach, ktorých splatnosť ešte len mala nastať, od zročnosti splátky, kvôli nezaplateniu ktorej k zosplatneniu došlo. V tomto smere je preto vo vzťahu k splátkam, ktorých splatnosť nastala podľa zmluvy v období od 20.9.2008 do 20.12.2013 a ktoré tvoria súčasť žalobou

uplatneného nároku bezpredmetné tvrdenie žalobcu, že k zosplatneniu dlhu došlo 30.9.2015, keďže prípadné zosplatnenie dlhu nemohlo mať vplyv na plynutie premlčacej doby týchto skorších splátok. Vzhľadom na uvedené odvolací súd konštatuje, že súd prvej inštancie správne vyhodnotil ako premlčanú tú časť dlhu, ktorá mala byť v zmysle zmluvy uhradená pred 27.12.2013, t.j. viac ako tri roky pred podaním žaloby.

22. Odvolací súd sa tiež stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o nedostatku aktívnej legitimácie žalobcu.

23. Spôsobilým predmetom postúpenia v zmysle ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách môže byť iba pohľadávka alebo jej časť, ktorá je už (1) splatná, a to za predpokladu predchádzajúcej (2) písomnej výzvy banky a skutočnosti, že klient banky je napriek výzve (3) nepretržite dlhšie ako 90 kalendárnych dní v omeškaní. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky. Uvedené ustanovenie je lex specialis k inštitútu cesie.

24. Sprísnenie zákonných predpokladov postúpenia bankovej pohľadávky môže byť považované za zákonný predpoklad z dôvodu, že po postúpení pohľadávky rôznym subjektom už nad pohľadávkou nie vždy je zachovaná kontinuita dôležitého dohľadu centrálnej banky, ktorá kontrola je osobitne dôležitá v priebehu trvania úverového vzťahu.

25. Uvedené predpoklady sú zákonným predpokladom pre platné postúpenie pohľadávky banky. Predpoklady musia byť splnené v čase postúpenia pohľadávky (pozri rozsudok Krajského súdu v Prešove vo veci 6Co 119/2013, 19Co 194/2015, 4Co 145/2014, Okresného súdu Trenčín vo veci žalobcu H. X. W., W.Y.R.. sp. zn. 11C 233/2014, Okresného súdu Banská Bystrica vo veci žalobcu H. X. W., W.Y.R.. sp. zn. 12C 152/2014, Okresný súd Galanta vo veci žalobcu H. X. W., W.Y.R.. sp. zn. 15C 33/2014, Okresný súd Svidník vo veci 5C 430/2013).

26. Ustanovením § 92 ods. 8 ZoB sa sledovalo sprísnenie postúpenia cesie bankovej pohľadávky zo sféry kontrolovanej centrálnou bankou a umožniť dlžníkovi, ktorý poruší zmluvné podmienky, aby v primeranom čase vykonal nápravu a zotrval vo vzťahu s bankou, s ktorou dojednal finančnú službu („Toto právo banka nemá, ak klient uhradil omeškaný peňažný záväzok ešte pred postúpením pohľadávky...“). Zákonné podmienky akými sú napr. postúpenie iba splatnej pohľadávky, písomná výzva, 90 dňová lehota nepodporuje záver, že by hlavným cieľom sprísnenia cesie bankovej pohľadávky bola ochrana bankového tajomstva.

27. Nedodržaním zákonných podmienok postúpenia bankovej pohľadávky sa takéto postúpenie dostáva do rozporu s dikciou zákona s priamym dopadom na platnosť právneho úkonu. Prezumpcia znalosti predpisov zverejnených v zierke zákonov pritom vylučuje dobromyseľnosť postupníka.

28. Ust. § 89 ods. 1 ani iné ustanovenie zákona o bankách účinné v čase uzavretia zmluvy o úvere (4.9.2008) a v čase uzavretia zmluvy o postúpení pohľadávok (23.10.2015) neumožňovalo banke a jej klientovi upraviť si práva a povinnosti z obchodov odchyľne od tohto zákona alebo osobitného predpisu.

29. Žalobca v konaní nepreukázal, že žalovaným bola pred postúpením pohľadávky doručená výzva tak, ak to vyžaduje ust. § 92 ods. 8 zákona o bankách, pričom oznámenie o vyhlásení mimoriadnej splatnosti úveru nemožno považovať za výzvu v zmysle § 92 ods. 8 zákona o bankách, ktorý stanovuje striktné podmienky, ktoré je potrebné nevyhnutne splniť, a teda zaslanie písomnej výzvy banky dlžníkovi, ktorý je v omeškaní a dlžníkovo následne nepretržite omeškanie dlhšie ako 90 dní, ktoré je nevyhnutné rátať odo dňa, ktorým došlo preukázateľne k doručeniu písomnej výzvy dlžníkovi. Až po preukázateľnom odoslaní resp. doručení výzvy banky a až po uplynutí 90 dní od tohto doručenia môže banka postúpiť svoju pohľadávku na tretí subjekt. Právny predchodca žalobcu nepostupoval v zmysle zákonnej úpravy platného postúpenia pohľadávky, nakoľko nedodržal zákonom stanovenú 90-dňovú lehotu, ktorá má ochrannú funkciu klienta banky, aby mohol po tom, čo je na plnenie bankou vyzvaný, splniť svoj splatný záväzok.

30. Keďže žalobcom nebolo preukázané naplnenie všetkých predpokladov možnosti postúpenia pohľadávky tak, ako to vyžaduje § 92 ods. 8 zákona o bankách, postúpenie pohľadávky nie je možné

považovať za platné, a to s poukazom na § 39 Občianskeho zákonníka. S ohľadom na túto skutočnosť odvolací súd v zhode so súdom prvej inštancie dospel k záveru, že žalobca nie je nositeľom práva, ktoré bolo predmetom postúpenia a žalobcom uplatnené v tomto konaní, preto mu nie je možné toto právo priznať.

31. Okresný súd správne odôvodnil aj výrok o náhrade trov konania, pretože náležite aplikoval zásadu úspechu v spore podľa § 255 ods. 1 CSP.

32. Vzhľadom na uvedené, odvolaciemu súdu neostala iná možnosť ako rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť (§ 387 ods. 1, 2 CSP).

33. O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa § 396 ods. 1 CSP a § 255 ods. 1 CSP, podľa ktorého žalovaní 1/ a 2/, ktorí mali v odvolacom konaní plný úspech, majú nárok na náhradu trov tohto štádia konania, každý v rozsahu 100 % proti žalobcovi, ktorý v odvolacom konaní úspech nemal. Výšku týchto trov ustáli postupom podľa § 262 ods. 2 CSP súd prvej inštancie po právoplatnosti tohto rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

34. Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Prešove pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je odvolanie prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí, ak:

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca, alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo, alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca, alebo nesprávny obsadený súd,
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 430 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky:

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxi dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená,
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v ods. 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 1, 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné ak:

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desať násobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania, len príslušenstvo, pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písm. a) a b).

Na určenie výšky určenie minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v ods. 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 CSP). Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP). Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacoch od doručenia

rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom, alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne a čoho sa dovolateľ domáha (§ 428 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa ods. 1 neplatí, ak je:

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec, alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou, alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a ochrane pred diskrimináciou, alebo odborovou organizáciou, a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 1, 2 CSP).

Rozsah v akom sa rozhodnutie napadá môže dovolateľ rozšíriť, len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 CSP).